

Κ. ΤΖ. ΝΙΟΧΕΡΤ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΕΝΑ

«Βιάσου!»
«Θα χαλαρώσεις επιτέλους; Έχω σχεδόν τελειώσει».

Με αποφασιστικές κινήσεις, η Άλι κουκούβισε στο σκοτάδι για να ζωγραφίσει το τελευταίο γράμμα, το Ι, ενώ ο Μαρκ γονάτισε δίπλα της κρατώντας τον φακό. Οι φωνές τους αντηχούσαν στον αδειανό διάδρομο. Η δέσμη του φωτός που σήμαδευε το έργο της τρεμούλιασε από το γέλιο του.

Ξαφνικά, ένας κρότος τούς έκανε και τους δυο να αναπηδήσουν.

Οι λάμπες τρεμόπαιξαν πάνω απ' τα κεφάλια τους κι ύστερα όλος ο διάδρομος λούστηκε στο φως.

Δύο ένστολοι έστεκαν πλάι στην πόρτα.

Η Άλι ακούμπησε σιγά το τενεκεδάκι της μπογιάς στο πάτωμα κρατώντας ακόμη το πινέλο, κι έτσι το γράμμα επιμηκύνθηκε αλλόκοτα κατά μήκος της πόρτας του διευθυντή, μέχρι το βρόμικο λινόλαιο του δαπέδου.

«Τρέχα!»

Κι ενώ ξεστόμιζε τη λέξη αυτή, η Άλι το είχε ήδη βάλει στα πόδια – το τρίξιμο από τις λαστιχένιες σόλες των αθλητικών της παπουτσιών αντηχούσε υπόκωφα στο άδειο σχολείο του Μπρίξτον Χιλ. Δεν κοίταξε πίσω της για να δει αν ο Μαρκ την ακολουθούσε.

Δεν ήξερε πού ήταν οι άλλοι, αν όμως ο Χάρι είχε γίνει πάλι τσακωτός, ο μπαμπάς του θα τον σκότωνε. Στρίβοντας γρήγορα στη γωνία, διαπίστωσε ότι ο διάδρομος εδώ ήταν βυθισμέ-

νος στο σκοτάδι. Στο τέρμα του, είδε την πράσινη λάμψη του σήματος ΕΞΟΔΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥ.

Η αδρεναλίνη την κατέκλυσε καθώς άρχισε να τρέχει προς την ελευθερία. Θα τα κατάφερνε. Θα την έβγαζε καθαρή.

Έπεσε με ορμή στη διπλή πόρτα που υποτίθεται ότι θα την ελευθέρωνε.

Η πόρτα ούτε που σάλεψε.

Μη θέλοντας να το πιστέψει, η Άλι έσπρωξε ξανά. Η πόρτα όμως ήταν κλειδωμένη.

Να πάρει η οργή. Αν δεν ήμουν εδώ για βανδαλισμό, σκέφτηκε, θα τηλεφωνούσα αμέσως στην τοπική εφημερίδα.

Με το βλέμμα της σάρωσε πυρετωδώς τον φαρδύ διάδρομο. Οι αστυνομικοί βρίσκονταν κάπου ανάμεσα σ' εκείνη και στην κύρια είσοδο, και η μόνη έξοδος από τούτη τη μεριά ήταν κλειδωμένη.

Σίγουρα θα υπήρχε κι άλλος τρόπος να βγει.

Κράτησε την ανάσα της για ν' αφουγκραστεί. Φωνές και βήματα ακούγονταν όλο και πιο κοντά.

Ακούμπησε τα χέρια της στα γόνατά της κι άφησε το κεφάλι της να πέσει χαμηλά ανάμεσα στους ώμους της. *Δε γινόταν να μείνει με τα χέρια σταυρωμένα. Οι γονείς της θα την ξέκαναν. Τρίτη σύλληψη μέσα σ' έναν χρόνο; Της έφτανε και της περίσσευε που την είχαν γράψει σ' ετούτο το αναθεματισμένο σχολείο. Πού θα την έστελναν τώρα;*

Έτρεξε σε μια άλλη πόρτα εκεί δίπλα.

Ένα, δύο, τρία βήματα.

Δοκίμασε να γυρίσει το πόμολο.

Κλειδωμένη.

Σε μια άλλη πόρτα, ακριβώς απέναντι.

Ένα, δύο, τρία, τέσσερα βήματα.

Κλειδωμένη.

Έτσι όπως πήγαινε, θα έπεφτε στα χέρια των αστυνομικών. Αυτό ήταν σκέτη παράνοια.

Η τρίτη πόρτα όμως άνοιξε. Ένας αποθηκευτικός χώρος.

Άφησαν ξεκλείδωτη την αποθήκη, αλλά κλείδωσαν τις άδειες αίθουσες διδασκαλίας; Οι υπεύθυνοι σ' ετούτο το σχολείο είναι ηλίθιοι.

Γλιστρώντας γρήγορα ανάμεσα σε ράφια γεμάτα χαρτικά, κουβάδες σφουγγαρίσματος και ηλεκτρολογικό εξοπλισμό που δεν μπορούσε να αναγνωρίσει στη σκοτεινιά, άφησε την πόρτα να κλείσει πίσω της και προσπάθησε να σταθεροποιήσει την αναπνοή της.

Γύρω της, σκοτάδι πίσσα. Σήκωσε το χέρι της μπροστά στα μάτια της –ακριβώς μπροστά στα μάτια της– και δεν μπορούσε να το δει. Ήξερε ότι ήταν εκεί· ένιωθε την ύπαρξή του. Η ανημπόρια της όμως να το δει την αποπροσανατόλισε μεμιάς. Άπλωσε το χέρι για να στηριχτεί από κάπου κι έπνιξε μια κραυγή, καθώς ένας μεγάλος σωρός με χαρτικά άρχισε να γλιστρά στο πλάι. Πάσχισε να ισιώσει πάλι τον σωρό, δίχως να μπορεί να τον δει.

Έξω από την πόρτα ακούγονταν αμυδρά κάποιες φωνές· πρέπει να ήταν αρκετά μακριά. Αν περίμενε λίγα λεπτάκια, οι αστυνομικοί θα έφευγαν. Λίγα λεπτάκια ακόμα.

Έκανε ζέστη κι ήταν αποπνικτικά εκεί μέσα.

Ηρέμησε.

Άρχισε να μετρά τις βαριές ανάσες της.

...δώδεκα, δεκατρείς, δεκατέσσερις...

Της συνέβαινε όμως. Την είχε κυριέψει η αίσθηση πως ήταν χτισμένη μέσα σε τοιμέντο, ανήμπορη ν' ανασάνει. Η καρδιά της βροντοχτυπούσε, ο πανικός φούντωνε μέσα της και της έκαιγε τον λαιμό.

Σε παρακαλώ, Άλι, ηρέμησε, ικέτεψε τον εαυτό της. Πέντε λεπτά ακόμα και σώθηκες. Τα παιδιά δε θα σε μαρτυρήσουν ποτέ.

Το κόλπο δεν έπιασε όμως. Η Άλι ζαλιζόταν· ασφυκτιούσε. Έπρεπε να βγει.

Κι ενώ ο ιδρώτας κυλούσε στο πρόσωπό της και το πάτωμα θαρρείς και ταλαντευόταν κάτω απ' τα πόδια της, άπλωσε το χέρι για να βρει το πόμολο.

Όχι, όχι, όχι... δεν είναι δυνατόν.

Η εσωτερική πλευρά της πόρτας ήταν απολύτως λεία.

Σε έξαλλη κατάσταση, ψηλάφισε όλη την επιφάνειά της σπιθαμή προς σπιθαμή κι ύστερα τον τοίχο γύρω από το πλαίσιο της. Τίποτα. Δεν υπήρχε τρόπος ν' ανοίξει από μέσα.

Έσπρωξε την πόρτα, γρατζούνισε με τα νύχια της τις άκρες, αλλά μάταια. Η αναπνοή της έβγαине με δυσκολία πια.

Ήταν τόσο σκοτεινά.

Έκανε τα χέρια της γροθιές και χτύπησε τη λεία, ανυποχώρητη επιφάνεια.

«Βοήθεια! Δεν μπορώ ν' ανασάνω. Ανοίξτε την πόρτα!»

Απόκριση καμιά.

«Βοηθήστε με! Σας παρακαλώ...»

Σιχαινόταν τον ικετευτικό τόνο της φωνής της. Κλαίγοντας τώρα, ακούμπησε το μάγουλό της στην πόρτα κοντανασαινώντας και άρχισε να τη χτυπάει με τα χέρια.

«Σας παρακαλώ».

Η πόρτα άνοιξε τόσο απότομα, ώστε η Άλι έπεσε αβοήθητη προς τα μπρος, κατευθείαν στην αγκαλιά ενός αστυνομικού.

Εκείνος την απομάκρυνε ώστε να την επιθεωρήσει καλά με τον φακό του, στρέφοντάς τον από τα μάτια της στα ανακατεμένα της μαλλιά κι ύστερα στα αυλακωμένα από τα δάκρυα μάγουλά της.

Κοιτώντας πάνω απ' το κεφάλι της, ο αστυνομικός χαμογέλασε αυτάρεσκα σ' έναν συνάδελφό του. Τότε η Άλι γύρισε και είδε τον Μαρκ, με το κεφάλι σκυφτό και χωρίς τον σκούφο του. Ο άλλος αστυνομικός, που επίσης χαμογελούσε πλατιά, τον κρατούσε σφιχτά από το χέρι.

ΔΥΟ

Μέσα στην αδιάκοπη βαβούρα του αστυνομικού τμήματος ένα καλοκαιριάτικο βράδυ Παρασκευής, η Άλι άκουσε τη φωνή του πατέρα της τόσο καθαρά, σάμπως να στεκόταν μπροστά της. Σταμάτησε να στριφογυρίζει το τσουλούφι της και κοίταξε με αγωνία προς την πόρτα.

«Το εκτιμώ πολύ, δεν έχω λόγια. Λυπάμαι πολύ για την ενόχληση» άκουσε. Η Άλι ήξερε πολύ καλά τον τόνο της φωνής του: ταπεινωμένος. Κι έφταιγε εκείνη. Άκουσε άλλη μία ανδρική φωνή, όχι όμως καθαρά, και ύστερα τον μπαμπά της πάλι: «Ναι, έχουμε λάβει τα μέτρα μας κι εκτιμώ πολύ τη συμβουλή σας. Θα το συζητήσουμε και θα πάρουμε την απόφασή μας αύριο».

Απόφαση; Τι είδους απόφαση;

Τότε άνοιξε η πόρτα και τα γκρίζα μάτια της συνάντησαν τα κουρασμένα, γαλάζια δικά του. Η καρδιά της σκίρτησε λιγάκι μες στο στήθος της. Αξύριστος κι αχτένιστος, έδειχνε σαν γέρος. Και κατάκοπος.

Ο πατέρας της έδωσε μερικά έγγραφα στην αστυνομικίνα, η οποία ίσα που τους έριξε μια ματιά προτού τα προσθέσει σε μια στοίβα· μετά, άνοιξε ένα συρτάρι και έβγαλε τον φάκελο που περιείχε τα πράγματα της Άλι, τα οποία έσπρωξε στην άλλη άκρη του γραφείου, για να τα πάρει ο πατέρας της. Δίχως να κοιτάξει κανέναν από τους δύο είπε μηχανικά: «Είσαι ελεύθερη με ευθύνη του πατέρα σου. Μπορείς να φύγεις».

Η Άλι σηκώθηκε σφιγμένη και ακολούθησε τον μπαμπά

της στους στενούς καλοφωτισμένους διαδρόμους μέχρι την έξοδο.

Μόλις βρέθηκαν έξω, στο δροσερό καλοκαιρινό αεράκι, η κοπέλα πήρε βαθιά ανάσα. Η ανακούφισή της που είχε φύγει από το αστυνομικό τμήμα ήταν ανάμεικτη με το άγχος της για την έκφραση που ήταν απλωμένη στο πρόσωπο του πατέρα της. Κατευθύνθηκαν προς το αυτοκίνητο σιωπηλοί.

Όταν έφτασαν στο πεζοδρόμιο απέναντι από το αμάξι, ο πατέρας της το ξεκλείδωσε με το τηλεχειριστήριο και το μαύρο Φορντ τιτίβισε ένα αταίριαστα χαρωπό καλωσόρισμα. Μόλις ο πατέρας της έβαλε μπρος τη μηχανή, η Άλι στράφηκε ανυπόμονα προς το μέρος του με τα μάτια πλημμυρισμένα από διάθεση για εξηγήσεις.

«Μπαμπά...»

Το βλέμμα του ήταν στυλωμένο μπροστά, το σαγόνι του σφιγμένο. «Άλison. Μη».

«Μη, τι;»

«Μη μιλάς. Απλώς... κάθισε εκεί».

Ύστερα από αυτό, το ταξίδι τους ήταν σιωπηλό. Και στο σπίτι τους, ο πατέρας της βγήκε από το αυτοκίνητο χωρίς μια λέξη. Η Άλι τον ακολούθησε με βήματα βαριά, με το στομάχι της να σφίγγεται όλο και περισσότερο από την ανησυχία.

Εκείνος δε φαινόταν θυμωμένος. Φαινόταν... άδειος.

Η Άλι ανέβηκε τα σκαλιά και διέσχισε τον διάδρομο, περνώντας έξω από το αδειανό δωμάτιο του αδελφού της. Στην ασφάλεια του δωματίου της, κοίταξε εξεταστικά τον εαυτό της στον καθρέφτη. Τα μαλλιά της, μακριά μέχρι τους ώμους και βαμμένα με κόκκινη χένα, ήταν ανακατεμένα, ψηλά στο αριστερό της μάγουλο είχε μουτζουρωθεί με μαύρη μπογιά, ενώ η μάσκα είχε τρέξει κάτω από τα μάτια της. Μύριζε ξινισμένο ιδρώτα και φόβο.

«Λοιπόν» είπε στην αντανάκλασή της «τα πράγματα θα μπορούσαν ίσως να είναι και χειρότερα».

Όταν ξύπνησε την επόμενη μέρα, κόντευε μεσημέρι. Σύρθηκε έξω από το κουβαριασμένο πάπλωμά της και φόρεσε ένα τζιν παντελόνι κι ένα λευκό φανελάκι. Κατόπιν, άνοιξε επιφυλακτικά την πόρτα.

Ησυχία.

Κατέβηκε νυχοπατώντας στην κουζίνα, όπου το φως του ήλιου χυνόταν μέσα από τα μεγάλα παράθυρα στις καθαρές επιφάνειες των ξύλινων πάγκων. Στο τραπέζι την περίμενε ψωμί μαζί με βούτυρο που έλιωνε απ' τη ζέστη. Μία κούπα τσάι ήταν έτοιμη δίπλα στην τσαγιέρα.

Παρ' όλα όσα είχαν συμβεί, πεινούσε σαν λύκος. Έκοψε μία φέτα ψωμί και την έβαλε στη φρυγανιέρα. Άνοιξε το ραδιόφωνο για να καλύψει τη σιωπή, μία στιγμή αργότερα όμως το έκλεισε πάλι.

Έφαγε γρήγορα ξεφυλλίζοντας τη χθεσινή εφημερίδα, χωρίς να κοιτάζει στ' αλήθεια τις σελίδες. Τελείωσε το πρωινό της και τότε πρόσεξε το σημείωμα κοντά στην πόρτα της κουζίνας.

A.

Θα γυρίσουμε το απόγευμα. MH βγεις από το σπίτι.

M.

Ενστικτωδώς άπλωσε το χέρι προς το τηλέφωνο για να καλέσει τον Μαρκ, όμως η συσκευή δεν ήταν στη συνηθισμένη θέση της δίπλα στο ψυγείο.

Ακούμπησε στον ξύλινο πάγκο χτυπώντας ρυθμικά τα δά-

χτυλά της και ακούγοντας τους σταθερούς χτύπους του μεγάλου ρολογιού πάνω από την ηλεκτρική κουζίνα.

Ενενήντα έξι τικ.

Ή μήπως ήταν τας;

Πώς καταλαβαίνεις τη διαφ...

«Μάλιστα». Ίσιωσε την πλάτη και χτύπησε το χέρι στην επιφάνεια του πάγκου από ξύλο πεύκου. «Χέσ' το».

Ανέβηκε τρέχοντας τη σκάλα, πήγε στο δωμάτιό της και άνοιξε τέρμα το πάνω συρτάρι του γραφείου της, για να βγάλει τον φορητό της υπολογιστή.

Το συρτάρι ήταν άδειο. Μαρμάρωσε αναλογιζόμενη τι σήμαινε η απουσία του υπολογιστή. Οι ώμοι της έγειραν λιγάκι.

Οι γονείς της γύρισαν αργά το απόγευμα. Η Άλι τούς περίμενε με αγωνία –πεταγόταν στο παράθυρο να κρυφοκοιτάξει κάθε φορά που ένα αυτοκίνητο περνούσε απέξω–, όταν όμως ήρθαν τελικά, υιοθέτησε ένα ύφος αδιάφορο κι έμεινε κουλουριασμένη στον μεγάλο δερμάτινο καναπέ, παρακολουθώντας τη λεόραση στο αθόρυβο.

Η μητέρα της άφησε την τσάντα της, ως συνήθως, στο τραπέζάκι του χολ και ακολούθησε τον πατέρα της στην κουζίνα, για να φτιάξουν τσάι. Από την ανοιχτή πόρτα, η Άλι την είδε να ακουμπά καθησυχαστικά το χέρι της στον ώμο του πατέρα της μια στιγμή κι ύστερα να πηγαίνει στο ψυγείο για να πάρει το γάλα.

Σκούρα τα πράγματα.

Λίγα λεπτά αργότερα, οι γονείς της κάθονταν πλάι πλάι στον σκούρο μπλε καναπέ απέναντί της. Τα μαλλιά του μπαμπά της ήταν καλοχτενισμένα τώρα, είχε όμως μαύρους κύκλους κάτω απ' τα μάτια. Η έκφραση της μαμάς της ήταν ήρε-

μη, ωστόσο τα χείλη της ήταν σφιγμένα σχηματίζοντας μια λεπτή γραμμή.

«Άλison...» ξεκίνησε ο πατέρας της, αλλά κόμπιασε. Έτριψε κουρασμένος τα μάτια του.

Ανέλαβε η μητέρα της. «Συζητούσαμε τι μπορούμε να κάνουμε για να σε βοηθήσουμε».

Οχι.

«Προφανώς, δεν είσαι ευχαριστημένη στο τωρινό σου σχολείο». Μιλούσε αργά και με ακρίβεια. Τα μάτια της Άλι περνούσαν γρήγορα από το πρόσωπο της μητέρας της σ' εκείνο του πατέρα της και πάλι πίσω. «Αφού έκανες διάρρηξη, έκαψες τον φάκελό σου και έγραψες με μπογιά “Ο Ρος είναι μουνί” στην πόρτα του διευθυντή κυρίου Ρος, δεν είναι διόλου παράξενο που ούτε το σχολείο είναι ευχαριστημένο μαζί σου».

Η Άλι μασούσε τις παρανυχίδες στο μικρό της δαχτυλάκι προσπαθώντας να καταπολεμήσει την παρόρμηση να ξεσπάσει σε νευρικά γέλια. Τα γέλια σίγουρα δε θα τη βοηθούσαν εκείνη τη στιγμή.

«Θα είναι η δεύτερη φορά που θα μας ζητηθεί –πολύ ευγενικά βέβαια– να σε στείλουμε σε άλλο σχολείο. Έχουμε κουραστεί να λαμβάνουμε τόσο ευγενικές επιστολές από τα σχολεία σου».

Ο πατέρας της έσκυψε μπροστά και την κοίταξε κατάματα πρώτη φορά αφότου την είχε μαζέψει από το αστυνομικό τμήμα.

«Καταλαβαίνουμε ότι αυτός είναι ο τρόπος σου να αντιδράσεις, Άλison» είπε. «Καταλαβαίνουμε ότι έτσι επέλεξες να αντιμετωπίσεις ό,τι έχει συμβεί, αλλά ως εδώ και μη παρέκει. Γκράφιτι, κοπάνες, βανδαλισμοί... Αρκετά. Το πιάσαμε το νόημα».

Η Άλι άνοιξε το στόμα της για να δικαιολογηθεί, η μητέρα της όμως της έριξε μια προειδοποιητική ματιά. Αντί να μιλή-

σει, λοιπόν, ανέβασε τα πόδια της στον καναπέ και τύλιξε τα χέρια της γύρω από τα γόνατά της.

Ήταν η σειρά της μητέρας της πάλι. «Χθες το βράδυ, ο αρμόδιος αξιωματικός υπηρεσίας –ο οποίος, παρεμπιπτόντως, ήξερε τα πάντα για σένα– ήταν εξυπηρετικότατος και πρότεινε να σε αλλάξουμε σχολείο. Να σε στείλουμε κάπου έξω από το Λονδίνο. Μακριά από τους φίλους σου».

Ξεστόμισε την προτελευταία λέξη με πικρή περιφρόνηση.

«Κάναμε μερικά τηλεφωνήματα σήμερα το πρωί και...» Η μητέρα της σταμάτησε, ρίχνοντας μια φευγαλέα ματιά αβεβαιότητας στον πατέρα της, κι ύστερα συνέχισε: «Βρήκαμε ένα μέρος που ειδικεύεται σε εφήβους σαν εσένα...».

Η Άλι βλεφάρισε έκπληκτη.

«...και σήμερα πήγαμε να το δούμε από κοντά. Μιλήσαμε με τη διευθύντρια...»

«Η οποία μας φάνηκε υπέροχη» παρενέβη ο μπαμπάς της.

Η μητέρα της τον αγνόησε. «...και συμφώνησε να σε δεχτεί από αυτή την εβδομάδα».

«Μια στιγμή... Από αυτή την εβδομάδα;» Η φωνή της Άλι υψώθηκε δύσπιστα. «Μα οι καλοκαιρινές διακοπές άρχισαν πριν από δεκαπέντε μέρες!»

«Θα είσαι οικότροφη» είπε ο πατέρας της, σάμπως εκείνη να μην είχε μιλήσει.

Η Άλι κάρφωσε το βλέμμα της πάνω του με το στόμα ανοιχτό.

Οικότροφη;

Η λέξη αντήχησε μες στο κεφάλι της.

Θα αστεϊούνται βέβαια, σκέφτηκε.

«...το οποίο θα μας πέσει βαρύ οικονομικά, αλλά πιστεύουμε ότι αξίζει να δοκιμάσουμε, μήπως σε σώσουμε από τον ίδιο σου τον εαυτό, προτού χαραμίσεις τη ζωή σου. Είσαι ανήλικη

τώρα στα μάτια του νόμου, όχι όμως για πολύ καιρό ακόμα». Χτύπησε το χέρι του στο μπράτσο του καναπέ. «Είσαι δεκάξι ετών, Άλισον. Αυτό πρέπει να σταματήσει!».

Η Άλι άκουσε την καρδιά της να βροντοχτυπά.

Δεκατρείς χτύποι. Δεκατέσσερις, δεκαπέντε...

Δεν το χωρούσε ο νους της. Η κατάσταση ήταν πολύ χειρότερη απ' ό,τι μπορούσε να φανταστεί. Αν υπήρχε παγκόσμιο ρεκόρ άσχημης κατάστασης, είχε σπάσει εκείνη τη στιγμή σ' εκείνο το δωμάτιο. Έσκυψε προς τα μπρος.

«Κοιτάξτε, το ξέρω ότι τα θαλάσσωσα. Νιώθω πολύ, πάρα πολύ άσχημα γι' αυτό, ειλικρινά». Προσπάθησε ν' ακουστεί όσο το δυνατόν πιο σοβαρή. Η μητέρα της έδειχνε ασυγκίνητη, οπότε η κοπέλα στράφηκε στον πατέρα της με ύφος ικετευτικό. «Δε νομίζετε όμως ότι το παρακάνετε; Μπαμπά, αυτό είναι τρελό!»

Η μητέρα της έριξε πάλι μια φευγαλέα ματιά στον πατέρα της, αυτή τη φορά όμως το ύφος της ήταν αυταρχικό. Εκείνος κοίταξε την Άλι κουνώντας λυπημένος το κεφάλι.

«Τώρα είναι αργά πια» είπε κατηγορηματικά. «Η απόφαση ελήφθη. Αρχίζεις σχολείο την Τετάρτη. Μέχρι τότε, απαγορεύεται ο υπολογιστής, το τηλέφωνο και το iPod. Επίσης, απαγορεύεται να βγεις από το σπίτι».

Όταν οι γονείς της σηκώθηκαν, ήταν λες κι έφευγε ο δικαστής από την αίθουσα του δικαστηρίου. Στο κενό που άφησαν πίσω τους, η Άλι έβγαλε μια τρεμουλιαστή ανάσα.

Οι επόμενες μέρες κύλησαν σ' ένα θολό τοπίο σύγχυσης και απομόνωσης. Υποτίθεται ότι η Άλι ετοιμαζόταν για το σχολείο, ως επί το πλείστον όμως εκείνη προσπαθούσε να τους πείσει ν' αλλάξουν γνώμη.

Μάταια. Οι γονείς της σχεδόν δεν της μιλούσαν.

Την Τρίτη το απόγευμα, η μητέρα της της έδωσε έναν λεπτό υπόλευκο φάκελο, όπου δέσποζε ένα περίτεχνο οικόσημο τυπωμένο με έντονο μαύρο μελάνι και έγραφε: «Κιμμέρια Ακαδημία». Κι από κάτω, με ωραίο κυματοειδή γραφικό χαρακτήρα: «Πληροφορίες για Καινούριους Μαθητές».

Οι δύο σελίδες μέσα στον φάκελο φαίνονταν γραμμένες σε γραφομηχανή. Η Άλι δεν ήταν σίγουρη –δεν είχε δει ποτέ της κάτι γραμμένο σε γραφομηχανή–, ωστόσο καθένα από τα μικρά τετραγωνισμένα τυπογραφικά στοιχεία άφηνε βαρύ το αποτύπωμά του στο απαλό χαρτί. Ήταν λιγοστές οι παράγραφοι του κειμένου σε κάθε σελίδα· στην πρώτη, υπήρχε μια επιστολή από τη διευθύντρια του σχολείου, μια κάποια Ιζαμπέλ λε Φανούλ. Έγραφε ότι ανυπομονούσε να καλωσορίσει την Άλι στο σχολείο.

Καλά, σκέφτηκε η Άλι πετώντας την πρώτη σελίδα στην άκρη. Η δεύτερη δεν ήταν περισσότερο χρήσιμη. Έγραφε ότι μολύβια, στίλο και χαρτί θα της τα προμήθευε το σχολείο. Σχολική στολή, επίσης. Ότι θα έπρεπε να γράψει τα αρχικά της με αδιάβροχο μαρκαδόρο ή να τα ράψει σε όλα τα ρούχα που θα έπαιρνε μαζί της. Ότι θα έπρεπε να πάρει μαζί της γαλότσες και αδιάβροχο, επειδή «η έκταση που ανήκει στο σχολείο είναι μεγάλη και αγροτική».

Σάρωσε με το βλέμμα το υπόλοιπο γράμμα, αναζητώντας τη συνήθη δυσοίωνη αναφορά σε «σχολικούς κανόνες», και βέβαια τη βρήκε τονισμένη με πιο σκούρα τυπογραφικά στοιχεία:

Ο πλήρης κανονισμός λειτουργίας θα σας δοθεί όταν φτάσετε στο σχολείο. Παρακαλούμε να τον διαβάσετε προσεκτικά και να ακολουθήσετε πιστά τους κανόνες

μαθητικής συμπεριφοράς. Η παραβίαση οποιουδήποτε κανόνα επισύρει βαρύτατη τιμωρία.

Ακριβώς από κάτω, κι άλλα κακά μαντάτα:

Οι μαθητές απαγορεύεται να εγκαταλείψουν τον χώρο του σχολείου μετά την άφιξή τους, χωρίς την άδεια των γονιών τους ή της διευθύντριας. Η άδεια αυτή δίνεται σε σπάνιες περιπτώσεις.

Η Άλι σήκωσε με τρεμάμενα χέρια την πρώτη σελίδα από το πάτωμα, δίπλωσε το γράμμα και το έβαλε πάλι μες στον φάκελο κι ύστερα πάνω στο γραφείο της.

Τι είναι αυτό, σχολείο ή φυλακή;

Κατέβηκε τα σκαλιά και πήγε στην κουζίνα, όπου η μητέρα της ετοίμαζε το μεσημεριανό.

«Θα τηλεφωνήσω στον Μαρκ» ανακοίνωσε προκλητικά σηκώνοντας το τηλέφωνο της κουζίνας, το οποίο εμφανιζόταν στη θέση του με τρόπο μαγικό όταν οι γονείς της βρίσκονταν στο σπίτι.

«Αλήθεια;» Η μητέρα της ακούμπησε στον πάγκο το μαχαίρι που κρατούσε.

«Εφόσον θα μπω φυλακή, έχω δικαίωμα να κάνω έστω ένα τηλεφώνημα, έτσι δεν είναι;» αντιγύρισε η Άλι αγανακτισμένη. Αυτή η ιστορία είχε παρατραβήξει.

Η μητέρα της την κοίταξε εξεταστικά ένα λεπτό· ύστερα ανασήκωσε τους ώμους και πήρε πάλι το μαχαίρι για να ψιλοκόψει την ντομάτα που είχε αφήσει στη μέση.

«Τηλεφώνησέ του λοιπόν».

Η Άλι χρειάστηκε να το σκεφτεί μια στιγμή. Ο αριθμός του ήταν αποθηκευμένος στο κινητό της, οπότε σπάνια χρειαζόταν να τον πληκτρολογήσει από μνήμης.

Το τηλέφωνο χτύπησε αρκετές φορές.

«Έλα». Η φωνή του ήταν τόσο καθησυχαστικά γνώριμη και το ύφος του τόσο φυσιολογικό, ώστε η Άλι παραλίγο να βάλει τα κλάματα.

«Γεια. Η Άλι είμαι».

«Άλι! Να πάρει η ευχή. Πού ήσουν;» Ακούστηκε εξίσου ανακουφισμένος μ' εκείνη.

«Σε κατ' οίκον περιορισμό». Αγριοκοίταξε την πλάτη της μητέρας της. «Μου πήραν το κινητό και τον υπολογιστή. Δε με αφήνουν να βγω καθόλου. Εσύ πώς τα πας;»

«Ω, τα γνωστά». Γέλασε. «Οι γονείς τσατισμένοι, το σχολείο ακόμα περισσότερο, αλλά θα το ξεχάσουν».

«Σε διώχνουν;»

«Τι; Απ' το σχολείο; Όχι. Γιατί, διώχνουν εσένα;»

«Υποτίθεται. Οι γονείς μου θα με στείλουν σε μια φυλακή, την οποία επιμένουν να αποκαλούν “σχολείο”. Κάπου στη Μογγολία, μπορεί και παραπέρα».

«Σοβαρά;» Ακούστηκε πολύ αναστατωμένος. «Αίσχος! Τι σκουριασμένη αντίδραση είναι αυτή; Δε χτύπησε κανείς. Ο Ρος θα το ξεπεράσει. Εγώ θα κάνω κάποια κοινωνική εργασία, θα ζητήσω συγγνώμη από όλο τον κόσμο κι ύστερα επιστροφή ως συνήθως στην κόλαση του σχολείου. Δεν το χωράει ο νους μου ότι οι γονείς σου φέρονται λες κι είμαστε στον Μεσαίωνα».

«Ούτε εγώ. Άκου, οι μεσαιωνικοί αποδώ λένε ότι δε θα μπορέσω να σου ξαναμιλήσω από τη στιγμή που θα περάσω τις πύλες της σχολικής αυτής φυλακής, αν όμως θελήσεις να με βρεις, το λένε Κιμμέρ...»

Η γραμμή νέκρωσε. Η Άλι σήκωσε το κεφάλι και είδε τη μητέρα της να κρατάει την πρίζα, την οποία είχε βγάλει από την υποδοχή του τοίχου. Το πρόσωπό της ήταν ανέκφραστο.

«Αρκετά» είπε και της πήρε ήρεμα το τηλέφωνο από το χέρι.

Κατόπιν, επέστρεψε στην ντομάτα της, ενώ η Άλι έμεινε να την κοιτά αποσβολωμένη. Μέσα σε τριάντα δευτερόλεπτα, ένιωσε το πρόσωπό της να πανιάζει κι έπειτα να κατακοκκινίζει, στην προσπάθειά της να συγκρατήσει τα δάκρυά της. Τέλος, έκανε επιτόπου στροφή και βγήκε τρέχοντας από την κουζίνα.

«Εσείς. Άνθρωποι μου. Είστε. Τρελοί!» Οι λέξεις βγήκαν χαμηλόφωνα στην αρχή, αλλά κατέληξαν σε ουρλιαχτό. Μπήκε στο δωμάτιό της κοπανώντας με δύναμη την πόρτα πίσω της κι έμεινε εκεί όρθια κοιτώντας γύρω της σαστισμένη.

Δεν έβλεπε πλέον για σπίτι της αυτό το μέρος.

Όταν έφτασε το πρωινό της Τετάρτης, ζεστό και φωτεινό, έκπληκτη ανακάλυψε ότι στην πραγματικότητα ένιωθε ανακούφιση. Τουλάχιστον είχε ξεμπερδέψει με αυτή τη φάση της τιμωρίας της.

Στάθηκε ένα μισάωρο μπροστά στην ανοιχτή ντουλάπα της, προσπαθώντας ν' αποφασίσει τι να φορέσει. Τελικά διάλεξε ένα εφαρμοστό μαύρο τζιν παντελόνι κι ένα μακρύ φανελάκι με τη λέξη «Μπελάς» γραμμένο με ορνιθοσκαλίσματα κι αστραφτερό ασημένιο χρώμα. Βούρτισε τα κατακόκκινα μαλλιά της και τα άφησε να πέφτουν ελεύθερα στους ώμους της.

Κοιτάζοντας εξεταστικά τον εαυτό της στον καθρέφτη, σκέφτηκε ότι έδειχνε χλωμή. Φοβισμένη.

Μπορώ να τα καταφέρω και καλύτερα.

Άρπαξε το αϊλάινερ και πέρασε μια παχιά μαύρη στρώση στα βλέφαρά της. Ύστερα, έβαψε τις βλεφαρίδες της με μάσκα. Έσκυψε κάτω απ' το κρεβάτι κι έβγαλε ένα ζευγάρι βαθυκόκκινες αρβύλες Doc Marten, ψηλές μέχρι το γόνατο, τις οποίες φόρεσε έξω από το τζιν. Όταν κατέβηκε στο ισόγειο

λίγα λεπτά αργότερα, έμοιαζε με ροκ σταρ – έτσι τουλάχιστον ένιωθε. Η έκφρασή της ήταν ατίθαση.

Η μητέρα της την κοίταξε από την κορυφή ως τα νύχια και αναστέναξε δραματικά, μα δεν είπε τίποτα. Έφαγαν πρωινό σε παγερή σιωπή κι έπειτα οι γονείς της την άφησαν μόνη να τελειώσει το πακετάρισμα. Η Άλι σώριασε τα ρούχα της πάνω στο κρεβάτι και κάθισε ανάμεσά τους με τα γόνατα λυγισμένα και το κεφάλι ακουμπισμένο πάνω τους, μετρώντας τις αναπνοές της μέχρι που ένιωσε να ηρεμεί.

Όπως κατευθύνονταν προς το αυτοκίνητο εκείνο το απόγευμα, η Άλι σταμάτησε και γύρισε να κοιτάξει το συνηθισμένο τους σπίτι, μια μονοκατοικία, προσπαθώντας να το αποτυπώσει στη μνήμη της. Δεν ήταν τίποτα σπουδαίο, αλλά αυτό θυμόταν για σπίτι της όσο θυμόταν τον εαυτό της, με όλη τη συναισθηματική ομορφιά που υποδήλωνε αυτή η λέξη.

Τώρα της φάνηκε ολόιδιο με τα άλλα σπίτια του δρόμου.

Όταν όλοι σου λένε ψέματα, ποιον θα εμπιστευτείς;

Η Άλι Σέρινταν είναι ένα μπερδεμένο κορίτσι. Η ζωή της βγήκε εκτός ελέγχου όταν ο αδελφός της το έσκασε από το σπίτι. Οι γονείς της δε νοιάζονται καθόλου για κείνη – ούτε και για τίποτε άλλο βέβαια. Και η αστυνομία μόλις τη συνέλαβε. Πάλι. Όταν τη στέλνουν εσώκλειστη στην Κιμμέρια Ακαδημία, η Άλι νομίζει ότι βρίσκεται απλώς σε κάποιο αυστηρό αριστοκρατικό σχολείο, σαν αναμορφωτήριο. Και ότι αρκεί να προσαρμοστεί για ένα διάστημα, ώσπου να ξεθυμάνει η ιστορία.

Μεγάλο λάθος.

Η Κιμμέρια Ακαδημία δεν είναι ένα συνηθισμένο σχολείο. Οι κανόνες εκεί είναι αλλόκοτοι και αρχαϊκοί. Δεν επιτρέπονται υπολογιστές ούτε τηλέφωνα. Οι μαθητές αποτελούν ένα παράξενο μείγμα ανθρώπων χαρισματικών, σκληρών και προνομιούχων. Κι ύστερα, υπάρχει το μυστικό Νυχτερινό Σχολείο, μια κρυφή αδελφότητα γύρω από την οποία τηρείται άκρα μυστικότητα.

Μετά τον θάνατο μιας συμμαθήτριάς της στην καλοκαιρινή γιορτή, η Άλι αρχίζει ν' ανακαλύπτει ότι το σχολείο και η οικογένειά της είναι μπλεγμένοι σε κάτι πολύ πιο σκοτεινό απ' ό,τι θα μπορούσε ποτέ της να φανταστεί. Άραγε, γιατί της είπαν ψέματα οι δικοί της άνθρωποι; Και ποιοι είναι οι εχθροί της;

Τι συμβαίνει, στ' αλήθεια, στην Κιμμέρια Ακαδημία;

Το πρώτο βιβλίο της συναρπαστικής σειράς που έχει μεταφραστεί σε **20 γλώσσες** και έχει πουλήσει πάνω από **1.000.000 αντίτυπα**.

ISBN:978-960-566-034-5

9 789605 660345

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6034